

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI**z dnia 24 października 2018 r.****w sprawie publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej wniosku o rejestrację nazw zgodnie z art. 49 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012****„Schaf-Heumilch”/„Sheep’s Haymilk”/„Latte fieno di pecora”/„Lait de foin de brebis”/„Leche de heno de oveja” (GTS)**

(2018/C 400/03)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 50 ust. 2 lit. b),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Austria przekazała Komisji wniosek o objęcie ochroną nazw „Schaf-Heumilch”/„Sheep’s Haymilk”/„Latte fieno di pecora”/„Lait de foin de brebis”/„Leche de heno de oveja” zgodnie z art. 49 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012.
- (2) Zgodnie z art. 50 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 Komisja przeanalizowała ten wniosek i stwierdziła, że spełnia on warunki określone w tym rozporządzeniu.
- (3) Aby umożliwić składanie zawiadomień o sprzeciwie zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012, należy opublikować w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej specyfikację produktu, o której mowa w art. 50 ust. 2 lit. b) wspomnianego rozporządzenia w odniesieniu do nazw „Schaf-Heumilch”/„Sheep’s Haymilk”/„Latte fieno di pecora”/„Lait de foin de brebis”/„Leche de heno de oveja”.

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł

Specyfikacja produktu, o której mowa w art. 50 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do nazw „Schaf-Heumilch”/„Sheep’s Haymilk”/„Latte fieno di pecora”/„Lait de foin de brebis”/„Leche de heno de oveja” (GTS), znajduje się w załączniku do niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 51 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 publikacja niniejszej decyzji uprawnia do zgłoszenia sprzeciwu wobec rejestracji nazw, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego artykułu, w ciągu trzech miesięcy od daty publikacji niniejszej decyzji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 października 2018 r.

W imieniu Komisji

Phil HOGAN

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

**SPECYFIKACJA PRODUKTU BĘDĄCEGO GWARANTOWANĄ TRADYCYJNĄ SPECJALNOŚCIĄ
„Schaf-Heumilch”/„Sheep’s Haymilk”/„Latte fieno di pecora”/„Lait de foin de brebis”/„Leche de heno de oveja”**

Nr UE: TSG-AT-02289 – 22.2.2017

„Austria”

1. Nazwy, które mają być zarejestrowane

„Schaf-Heumilch” (de); „Sheep’s Haymilk” (en); „Latte fieno di pecora” (it); „Lait de foin de brebis” (fr); „Leche de heno de oveja” (es)

2. Typ produktu**2.1. Typ produktu**

Klasa 1.4. Inne produkty pochodzenia zwierzęcego (jaja, miód, różne produkty mleczne z wyjątkiem masła itp.)

3. Podstawy do rejestracji**3.1. Czy produkt:**

- jest wynikiem sposobu produkcji lub przetwarzania odpowiadającego tradycyjnej praktyce w odniesieniu do tego produktu lub środka spożywczego, lub jego skład odpowiada takiej praktyce;
- jest wytwarzany z tradycyjnie stosowanych surowców lub składników.

Produkcja mleka w oparciu o karmienie sianem jest najbardziej naturalną formą wytwarzania mleka. Mleko pochodzi od zwierząt z tradycyjnej zrównoważonej gospodarki mleczarskiej. Najważniejsza różnica między zwykłym mlekiem a „mlekiem siennym” i tradycyjny charakter tego ostatniego polegają na tym, że w przypadku produkcji mleka w oparciu o karmienie sianem, tak jak w pierwotnej produkcji mleka, zwierzętom nie podaje się pasz kiszonych. Uprzemysłowienie rolnictwa od lat 60. XX w. doprowadziło dzięki mechanizacji do coraz powszechniejszej produkcji kiszonych (pasz kiszonych), co ograniczyło gospodarkę opartą na wykorzystaniu siana. Ponadto w świetle regulacji obowiązuje zakaz wykorzystywania zwierząt i stosowania pasz genetycznie zmodyfikowanych, które zgodnie z obowiązującymi przepisami podlegają obowiązkowi odpowiedniego znakowania. Karmienie odbywa się odpowiednio do pór roku: w okresie dostępności zielonki zwierzęta otrzymują świeżą trawę i liście, a także siano i dozwolone pasze, wymienione w pkt 4.2, zaś w okresie zimowym siano i dozwolone pasze, o których mowa w pkt 4.2.

3.2. Należy określić, czy nazwa:

- jest tradycyjnie stosowana w odniesieniu do konkretnego produktu;
- określa tradycyjny lub specyficzny charakter produktu.

Owce są jednymi z najstarszych udomowionych zwierząt na świecie. Już we wczesnej epoce kamienia owce dostarczały ludziom mięsa, mleka, skór i wełny. Hodowlę owiec najprawdopodobniej zapoczątkowano na stepach Azji Południowo-Zachodniej i dotarła ona do Europy przez Persję i Bałkany. Regiony alpejskie z dawien dawna stwarzają odpowiednie warunki do hodowli owiec. Specjalna forma intensywnej produkcji zwierzęcej, nazywana „Schwaigen”, jest powszechnie stosowana w Tyrolu od połowy XII w. Słowo „Schwaig” pochodzi ze średniowysokoniemieckiego i oznacza specjalną formę osiedla, a przede wszystkim sposób prowadzenia gospodarstwa w regionie alpejskim. „Schwaighöfe” były często tworzone przez właścicieli gruntów jako miejsca stałego zamieszkania i służyły jako miejsca chowu bydła i owiec. W Tyrolu ich istnienie datuje się od XII w. Później terminem „Schwaige” czasami określano górskie pastwiska uprawiane wyłącznie w miesiącach letnich. Alpejskich producentów mleka również nazywa się „Schwaiger” lub „Schwaigerin”. Do schyłku XIV w. tyrolskie gospodarstwa „Schwaighöfe” zajmowały się głównie hodowlą owiec. Hodowla owiec na przestronnych łąkach alpejskich jest zatem w Tyrolu tradycją sięgającą setek lat.

Jednak od XIV do XIX w. hodowla owiec w Austrii znacznie traciła na popularności i stopniowo zastępowaną ją hodowla świń. Obecnie produkcja mleka owczego i baraniny ponownie zyskuje na znaczeniu.

4. Opis**4.1. Opis produktu, do którego odnosi się nazwa podana w pkt 1, w tym jego najważniejszych cech fizycznych, chemicznych, mikrobiologicznych lub organoleptycznych, świadczących o jego szczególnym charakterze (art. 7 ust. 2 niniejszego rozporządzenia)**

Mleko owcze zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

4.2. Opis metody wytwarzania produktu, do którego odnosi się nazwa podana w pkt 1, obowiązkowo stosowanej przez producenta, w tym, w stosownych przypadkach, charakteru i właściwości używanych surowców lub składników oraz metody przygotowywania produktu (art. 7 ust. 2 niniejszego rozporządzenia)

Mleko „Schaf-Heumilch” jest wytwarzane w tradycyjnych warunkach produkcji zgodnie z przepisami „Heumilchregulativ” (wytycznych dotyczących „mleka siennego”). Jego główną cechą jest to, że w jego produkcji zakazane jest stosowanie pasz kiszonych oraz wykorzystywanie zwierząt i pasz genetycznie zmodyfikowanych, które zgodnie z obowiązującymi przepisami podlegają obowiązkowi odpowiedniego znakowania.

„Heumilchregulativ”

„Schaf-Heumilch” to mleko owcze produkowane przez wytwórców mleka, którzy zobowiązali się do przestrzegania niżej wymienionych kryteriów. Obowiązuje zakaz wykorzystywania zwierząt i stosowania pasz genetycznie zmodyfikowanych, które zgodnie z obowiązującymi przepisami podlegają obowiązkowi odpowiedniego znakowania.

Całe gospodarstwo rolne należy prowadzić według tych zasad produkcji „mleka siennego”.

Pasze dozwolone

- Pasze składają się zasadniczo ze świeżej trawy, roślin strączkowych i liści w okresie dostępności pasz zielonych oraz siana w okresie zimowym.
- Do uzupełniających pasz objętościowych zaliczają się i są dozwolone: zielony rzepak, zielona kukurydza, zielone żyto i buraki pastewne oraz pelety z siana, lucerny i kukurydzy.
- Udział pasz objętościowych w rocznej racji paszy musi wynosić co najmniej 75 % masy suchej.
- Dozwolone są również następujące zboża: pszenica, jęczmień, owies, pszenżyto, żyto i kukurydza w formie konwencjonalnej dostępnej na rynku oraz w postaci mieszanek z substancjami mineralnymi, jak np. otręby, pelety.
- W paszach można stosować również: bobik, groch polny, owoce oleiste oraz śrutę poekstrakcyjną i makuchy.

Pasze niedozwolone

- Niedozwolone jest: karmienie kiszonką (paszami kiszonymi), mokrym sianem i sianokiszonką.
- Niedozwolone jest karmienie produktami ubocznymi z browarów, gorzelni, tłoczni moszczu oraz produktami ubocznymi przemysłu spożywczego, jak np. wilgotnym młótem browarnianym czy wysłodkami mokrymi. Wyjątek stanowią wysłodki suszone i melasa jako produkt uboczny produkcji cukru oraz pasze białkowe z przetwarzania zboża w postaci suchej.
- Niedozwolone jest podawanie samicom karmiącym pasz w postaci zmiękczonej.
- Niedozwolone jest podawanie pasz pochodzenia zwierzęcego – wyjątek stanowią młode zwierzęta, którym można podawać mleko i serwatkę.
- Niedozwolone jest karmienie odpadami z ogrodnictwa i sadownictwa i mocznikiem.

Zasady dotyczące nawożenia

- Na wszelkich użytkach rolnych eksploatowanych przez gospodarstwo hodowlane zabronione jest stosowanie jako nawozu osadów ściekowych, produktów z tych osadów oraz kompostu z komunalnych zakładów przetwarzania odpadów z wyjątkiem kompostu z odpadów zielonych (kompostowana mieszanina resztek roślinnych).
- Konieczne jest zachowanie przez gospodarstwa hodowlane co najmniej trzech tygodni okresu przejściowego między wywiezieniem nawozu naturalnego na swoje arealy paszowe a wykorzystaniem ich do wypasu.

Zastosowanie chemicznych substancji pomocniczych

- Na wszystkich arealach gospodarstwa hodowlanego dostarczających zielonki możliwe jest tylko selektywne stosowanie syntetycznych substancji chemicznych ochrony roślin pod profesjonalnym kierownictwem agronoma i punktowe zwalczanie szkodników.
- Zastosowanie dopuszczonych środków do oprysku w celu zwalczania much w owczarniach jest dozwolone tylko podczas nieobecności owiec karmiących.

Zakazy w odniesieniu do dostaw

- Nie można dostarczać mleka jako mleka „Schaf-Heumilch” w ciągu pierwszych dziesięciu dni po wykocie.
- W przypadku pobierania mleka od owiec, które były uprzednio karmione kiszonką (paszą kiszoną), należy zachować okres przejściowy wynoszący co najmniej 14 dni.

- Jeżeli chodzi o zwierzęta wypędzane na pastwiska górskie/hale, które to zwierzęta podczas pobytu w zagrodzie były karmione kiszonką (paszą kiszoną), należy albo przestawić je na 14 dni przed wypędem na pastwisko/halę na karmę bezkiszonkową, albo też ich mleko może być zaklasyfikowane jako „Schaf-Heumilch” dopiero po 14 dniach ich pobytu na pastwisku/hali (będącym własnością dostawcy „Schaf-Heumilch”). Na pastwisku górskim/hali produkcja kiszonki i jej podawanie zwierzętom są niedozwolone.

Zakaz stosowania genetycznie zmodyfikowanej żywności i pasz

- W celu zachowania tradycyjnych metod produkcji „Schaf-Heumilch” obowiązuje zakaz wykorzystywania zwierząt i stosowania pasz genetycznie zmodyfikowanych, które zgodnie z obowiązującymi przepisami podlegają obowiązkowi odpowiedniego znakowania.

Pozostałe przepisy

- Produkcja i przechowywanie kiszonki (pasz kiszonych) w gospodarstwie hodowlanym są niedozwolone.
- Niedozwolone są produkcja i przechowywanie w gospodarstwie hodowlanym jakiegokolwiek rodzaju bel owiniętych w folię.
- Niedozwolona jest produkcja w gospodarstwie hodowlanym mokrego siana i sianokiszonki.

4.3. Opis najważniejszych elementów decydujących o tradycyjnym charakterze produktu (art. 7 ust. 2 niniejszego rozporządzenia)

Tradycyjny charakter „mleka siennego” polega na tym, że w przypadku produkcji mleka w oparciu o karmienie sianem, tak jak w pierwotnej produkcji mleka, zwierzętom nie podaje się pasz kiszonych. Uprzemysłowienie rolnictwa od lat 60. XX w. doprowadziło dzięki mechanizacji do coraz powszechniejszej produkcji kiszonek (pasz kiszonych), co ograniczyło gospodarke opartą na wykorzystaniu siana.

Hodowla zwierząt gospodarskich opierała się z jednej strony na wypasaniu na pastwiskach, a z drugiej na produkcji zielonki i siana na łąkach. Według źródeł pisanych zbiór siana – lub siana i paszy zielonej – co najmniej dwa razy w roku (*fenum primum et secundum*) był powszechną praktyką w Tyrolu od XIII w. (Stolz, O., *Rechtsgeschichte des Bauernstandes und der Landwirtschaft in Tirol und Vorarlberg* [Historia regulacji dotyczących rolników i rolnictwa w Tyrolu i Vorarlberg], 1949.)

Rejestr gruntów arcybiskupstwa Salzburg zawiera bardzo szczegółowe informacje o pogłowie zwierząt gospodarskich w gospodarstwach „Schwaig” i we wszystkich innych majątkach należących do arcybiskupstwa w Zillertalu w 1607 r. Na końcu każdego drobiazgowego opisu poszczególnych majątków umieszczono następującą wzmiankę: „zimą trzyma tyle a tyle koni, sztuk bydła, owiec lub kóz”. Rolnicy alpejscy trzymali mniej zwierząt gospodarskich zimą niż latem, kiedy można było korzystać z pastwisk. Nie ma wątpliwości, że mieszkańcy osad „Schwaig” bardzo intensywnie prowadzili wypas na pobliskich pastwiskach i był on podstawowym źródłem paszy dla zwierząt gospodarskich. Istnieją dokumenty pochodzące nawet z dawniejszych czasów, a mianowicie z XIII i XIV w., świadczące o tym, że gospodarstwa „Schwaighof” składały się z łąk i pól oraz z alpejskich pastwisk i hal. Oznacza to, że z dawien dawna w gospodarstwach „Schwaighof” produkowano siano i zielonkę. W pewnej odległości od gospodarstw rozciągają się pasma górskie, które również należą do gospodarstw „Schwaig”. Pasma te składały się i składają z pastwisk, na które wypędzane są zwierzęta gospodarskie na kilkutygodniowy wypas wiosną i jesienią, a przez pozostałą część roku tereny te służą do produkcji siana. Te łąki górskie lub wysokogórskie są typowe dla Alp. Łąki te kosi się tylko raz do roku, a na niektórych obszarach nawet co 2–4 lata. Ilość zbieranego z nich siana jest mała, ale jest ono bardzo aromatyczne i pożywne. (Stolz, O., *Die Schwaighöfe in Tirol* [Gospodarstwa Schwaighöfe w Tyrolu], 1930.)

Do przechowywania siana potrzebna jest stodoła. Zapasy siana trzeba przechowywać do wiosny, ponieważ często opady śniegu zdarzają się już po wypędzeniu zwierząt na pastwiska alpejskie. (Trientl, A., *Die Landwirtschaft in den Gebirgsländern* [Rolnictwo w krajach górskich], 1892.)